

Šaty, Klára Nademlynská, 13 690 Kč;
tepláky, DNB, 2040 Kč;
prsten, Louis Vuitton, 4430 Kč;
náramek, Louis Vuitton, 12 100 Kč;
boty, Dior, 11 400 Kč;
křeslo, EGG, 160 580 Kč, www.kinnarps.cz.

Linda:

UŽ NEJSEM
TAK VÁŽNÁ

VŽDY SE O NÍ PSALO JAKO O ÉTERICKÉ VÍLE.
TEĎ MÁ PODLE SVÝCH PŘÁTEL BLÍŽE K MATCE LVICI.

TEXT: MILAN LEŽÁK; FOTO: ROMAN DIETRICH

S manželem a s třemi dětmi žije v domě na Dobříšsku a po roční mateřské se vrací do divadla. Filmová a divadelní herečka, producentka a především maminka... To vše je Linda Rybová.

Každý den dojíždíte z venkova do Prahy.

S jakými pocity se vracíte z města domů?

Těším se na odbočku z dálnice, kde začíná příroda, pastviny a louky. Říkáme tomu ‚Trautenberkovo‘. Při cestě zpátky do Prahy někdy přijedu ze slunce a v údolí pode mnou je nepropustná žlutočerná mlha... Někdy je mi Praha líto. Jezdila jsem v šest ráno na natáčení a přitom jsem sledovala svítící proudy aut. Byl to výjev jak z nějakého strašného sci-fi.

Děti vozíte pravidelně do Prahy na kroužky...

Nestresuje vás to?

Zábava mě nestresuje. Když pak jedu ještě večer do divadla, strávím v autě celkem tři hodiny. Vadí mi pražské zácpy. To se pak naštvu a říkám si, že sem nemusím jezdit. Jenže s dětmi je složitě jezdit autobusem. Přišlo by mi lepší vzít děti za ruku a jít s nimi deset minut do školky. Já na všechno potřebuju auto. Praha mi někdy chybí... Mrzí mne, že nemůžu vzít děti a za pět minut sedět v restauraci. Kromě toho mne staré město pořád okouzluje...

Aňa Geislerová o vás říká: „Linda byla vilovitá, ale je z ní matka lvice, má neuvěřitelnou vnitřní energii. Pořád se řehtá, pořád se o vás stará, skvěle vaří a dává ty největší porce.“ Čím jste ji tak překvapila?

Myslím, že kachnou, knedlíky a zelím. Možná byly i nějaké buchty. Aňa je šťastná, když jí někdo vaří. Ostatně, já taky. Tak spolu hodujeme. V patnácti jsme spolu litaly v noci po Podolí v nočních košilích...

Bydlíte sice na venkově, ale na samotu si stěžovat nemůžete. Dveře se prý u vás netrhnou...

Všichni za námi rádi jezdí, protože je u nás krásně a pro děti je to tam ideální. Dokonce jsem nedávno lhala, že máme návštěvu. Nevěděla jsem, jak říci, že bychom chtěli být den sami. Ale jinak se mi splnil sen. Chtěla jsem mít velký dům, kam za námi budou jezdit všichni, koho máme rádi.

S vaší sestrou máte dohromady sedm dětí.

Jak to vypadá, když se všichni sejdete?

Je to jako dětský domov... Na našich schůzkách bývá hrozný hukot. Největší pozornost vyžadují nejmladší, František s Laurou. Starší děti se naučily si spolu hrát. Je to uzavřená parta, která vždycky někam zmizí. Dcery se pravidelně vyptávají: „Mami, kdy přijede nějaká návštěva?“ Chtějí, aby přijela sestra, Lenka Vlasáková nebo Ivana Jireška s dětmi. A nejlépe všichni najednou.

Podle koho jste vlastně pojmenovala děti?

Rozárku jsem pojmenovala podle jednoho představení v ‚Řeznické‘, kde jsem byla Róza. To jméno se mi vždycky líbilo. Josefínku jsem našla v kalendáři. Těšila jsem se, že jí budu říkat Pipi... A Franta byl jasný. Můj i Davidův děda byl František, oba byli výraznými osobnostmi.

Prý jste kvůli dětem změnila jídelníček.

Dříve jste bývala vegetariánka...

V těhotenství jsem se bála, že děti budou trpět nedostatečnou výživou. Začala jsem jíst kuřecí maso a ryby. A když jsem čekala Frantu, dostala jsem chuť na uherák. „Co to se mnou je,“ vyděsila jsem se. Chlapec si žádal své. Nehledě na to, že před třemi lety jsem se vrátila do práce a babička s chůvou u nás zavedly českou kuchyni. Děti objevily knedlíky a omáčky. Když jsem uvařila lilek, tak mi řekly, že je to zába. Chtějí knedlíčky! Tak jsem se je musela naučit vařit... „Mami, kde lovíš ta zvířátka?“ ptala se mě Róza. „Aha, ty je kupuješ. A co děláš s krví? Ty ji vyždímeš? Nedělej to!“ Vysvětlila jsem jí, že bych raději vařila zeleninu. Tak o tom teď víc přemýšlejí a občas i zeleninu jedí, ale spíš si ze mne dělají legraci... „Co to je, mami? To je pejsek? Aha, to není pejsek. Pepino, jíme prasátko, fuj.“

Kdo dětem lépe vypráví pohádky?

Vy, nebo váš muž?

Určitě David, ale dcery chtějí slyšet pohádky od obou. Teď se konečně dostaly do fáze, že je zajímavá čtená forma. Vždycky jsem se na to těšila. Uspím Františka, lehnu si k nim do postele a čtu jim pohádky. Holky nezlobí a chtějí poslouchat další a další příběhy.

Po roční mateřské se teď vracíte do Limonádového Joca v Karlíně a do Lásky a porozumění v Ungeltu. Chyběla vám práce?

Jsem šťastná maminka tří dětí, ale zároveň

Šaty, J. P. Gaultier,
prodává obchod
Moschino,
31 000 Kč;
kabát, Moschino,
31 000 Kč.

jsem stejná bytost, kterou jsem byla předtím. Chci dělat svou práci. Mám ji ráda a koneckonců mne živí. Když dlouho nehrajete, je těžké se vrátit. Na herci je hned vidět, že nemá ‚pevná kolena‘. Já je nemám, i když hraju každý den. Pokud dlouho nehraju, tak jsou to strašné nervy.

Režisérka Hana Burešová říká, že hra Láska a porozumění je o lidech, které pracovní stres pohltí natolik, že už nejsou schopni žít svůj život. Zažila jste to někdy?

Je hrozné, když s někým žijete a nestihnete si nic říct a nic nového spolu neprožíváte, protože pořád pracujete. Je jasné, že to s sebou nese problémy ve vztahu. Při natáčení Ordinance jsem měla pocit, že už vlastně nežiju.

Mluvíte o době, kdy jste měla 25 natáčecích dní za měsíc a večer jste pak hrála v Shakespeareovských slavnostech na Hradě. To jste asi svoji práci opravdu ráda neměla...

Ne. V práci jsem byla nervózní, že nejsem doma, že nevidím muže a děti, a doma jsem měla stres, že se musím učit texty.

Co by se muselo stát, abyste se zase objevila v seriálu?

Musela bych dostat nabídku, která by mě bavila. Seriály jsou televizní potrava. Co můžu jako herečka očekávat lepšího? Že dostanu dobrou divadelní roli a jednou za čas roli ve filmu. I já dělám věci proto, abych se užívala, jenom nemůžu hrát v něčem, co by mě nebavilo. Nikdy jsem to nedělala, a pokud ano, tak nikdy dlouhou dobu.

Myslel jsem si, že do seriálu byste šla jen v případě nečekané finanční krize.

Jedna role vás nezachrání... Neumím zacházet s penězi. Buď je mám, nebo je nemám, ale výsledek je vždycky stejný.

Málokterá herečka produkuje vlastní představení... Vy jste si na hru 8 žen troufla. Kde jste v sobě objevila organizační talent?

Dřív jsem to neuměla a děsilo mě to. Vlastně mě to pořád děsí. Chtěla jsem dát dohro-

mady několik hereček, které spolu toužily hrát, a přizvat ke spolupráci pár zajímavých lidí. Pro mne je příjemná fáze vzniku, kdy mám vizi. Pak ji musím uvést v život. Všichni se na mne obracejí, mám zodpovědnost. To příjemné není. Ale já představení neprodukuju, jenom si ho vymyslím a nadchnu pro něj ty správné lidi.

Hrajete ráda se svým mužem?

Nerada to říkám, ale jako herce ho obdivuju. Pro mne je jedním z našich nejlepších a nejpozoruhodnějších divadelních herců. Když ještě nebyl můj muž, tak jsem s ním hrála hrozně ráda. Teď je to horší. Buď se s ním před kamerou směju, a nebo nevěřím výsledku... Než bych s ním hrála nějaké důvěrnosti, raději je stokrát předvádím s někým jiným. S Davidem mi to připadá jako natáčení domácího videa.

Volal Zdeněk Tyc dřív vám, nebo vašemu manželovi, když se vás rozhodl obsadit do svého nového filmu El Paso?

Nevzpomínám si, ale dřív se znal se mnou. Jsme dlouholetí přátelé. Obsadil nás, protože zrovna napsal scénář, do kterého jsme se oba dva hodili.

Ovlivňujete se s Davidem navzájem?

V práci mě David inspiruje. A v životě už díky němu nejsem tak vážná. David bere věci s humorem. Taky mě naučil mluvit sprostě a nestydět se... Už je mi jasné, jaký dáte titul k rozhovoru: Můj muž mě naučil mluvit sprostě! Jak jsem ho ovlivnila já? To byste se musel zeptat jeho. Poznala jsem ho v osmnácti a tehdy na mě působil upjatě. Teď mi připadá, že jak stárne, tak mládne na duchu, ale jestli je to můj vliv, nevím.

Odjakživa pro vás byly typické dlouhé vlasy...

Vrátíte se k nim ještě?

Nevím. Uvažuju o tom... Toužila jsem mít krátké vlasy, což jsem si splnila. Je to příjemné. Ale když si mám představit sama sebe, tak mám dlouhé vlasy. Ve snech se vidím s dlouhými vlasy.

Šaty, Marc Jacobs,
5. Avenue, 4990 Kč;
svetr, Sutton Studio,
5. Avenue, 3990 Kč;
pásek, DNB, 2200 Kč;
prsten, Dior, 9300 Kč;
boty, Max Mara, 2800 Kč.

Triko, H&M, 199 Kč;
fílko, Pinko, Pařížská 22, 5250 Kč;
sukně, Leeda, 11 613 Kč.

Kabát, J. P. Gaultier, prodává
obchod Moschino, 37 200 Kč;
šaty, Klára Nademlýnská, 25 500 Kč;
boty, Topshop, 2590 Kč.

Připravil: Petr Jansa;
make-up: Adriana Bartošová / Tigi;
vlasy: Adriana Bartošová / Tigi;
styling: Tatiana Sladíková;
produkce: Patrik Bureš.

Děkujeme společnosti Kinnarps, a.s.,
Obchodní 124, Čestlice, tel.: +420 227 202 200,
www.kinnarps.cz, za zapůjčení křesla „EGG“
od Arne Jacobsena.

A móda je pro vás stále nepodstatná?

Lepším se... Někdy se obléknu trochu ženštěji. Teď mám období, že se ve vytahaných džínách a mikině necítím jako dřív. Ocením, když má někdo krásné věci a je elegantní, ale já na to nemám čas. Jsem ráda, když si ráno stihnu vyčistit zuby. To je pro mne vrchol elegance. A navíc nesnáším chodit po obchodech. Všechno si kupuju narychlo, bez zkoušení.

Celý život nosíte batohy!!! Jinak vás neznám.

Proč nemáte ráda kabelky?

Neumím je nosit. Na mě jsou moc titěrné. Beru to tak, že kabelky jsou pro slečinky. To už musí být, abych si vzala kabelku. Dřív jsem nosila batoh. Teď mám ohromnou tašku, ve které mám hrozný nepořádek... Váří se mně tam bonbony, vyspané sušenky, nefunkční tužky, texty, cédělka, složenky a peněženka. David šílí, co v ní všechno mám. Jak je narvaná různými poznámkami a účty, nejde zavřít. Všechno se z ní sype. Jednou za čas nepořádek v tašce vyřeším tak, že ji postavím do předsíně a koupím si novou. Po půl roce se situace opakuje... Dneska mám v předsíni několik tašek, naplněných různými nesmysly.

Sportujete, a nebo jste jako Winston Churchill, který s doutníkem v puse na tuto otázku odpovídal: „No sports!“

Vyhrávala jsem běhy na táborech, lyžovala jsem a léta jsem dělala balet! Byla jsem akční. Chtěla jsem sportovat s dětmi, ale jak se mi narodil Frantík, tak jsem to zase odložila. Předloni jsem dostala od Davida k Vánocům brusle, abych mohla bruslit na rybníku, a místo toho jsem vloni na Vánoce rodila... Snad se na ty brusle postavím letos.

Jaké to bylo, strávit Vánoce v porodnici?

Byly to zvláštní Vánoce. Měla jsem obrovské břicho a všechno jsem organizovala. Věděla jsem, že 27. prosince půjdu do po-

rodnice a tam se mi císařem narodí syn. V porodnici jsem prožila silvestrovskou noc. Frantík brečel, nebylo to nic moc.

Věříte horoskopům?

Určitě existují lidé, kteří astrologii rozumí a dokážou udělat odborný horoskop, ale nevěřím horoskopům v médiích.

Dobře děláte, právě jsem se dočetl, že se vaše znamení, Váhy, vůbec nesnese s Kozorohem vašeho manžela...

I já to četla. Říkala jsem si, že tím, jak se lišíme, se skvěle doplňujeme. Každý vztahu dává to, co druhému chybí. Astrologie není všechno. Život ovlivňuje také vůle boží a lidská. V žádném případě nesmíte věřit všemu, co se píše v novinách. □

Linda Rybová (33)

- Filmová kráska z Kytice a Tmavomodrého světa je jedna z mála českých hereček, která produkuje vlastní představení.
- Petra Kratochvíla s Lucíí Bílou přesvědčila, aby začali s činohrou. Přinesla jim trhák pro osm hereček, hru 8 žen.
- Pro spolupráci získala muzikanty Dana Bárta, Romana Holého a dramatika Karla Steigerwalda.
- Posledních osm měsíců se hrálo bez Lindy, protože byla na mateřské se synem Františkem (1). Kromě něj má se svým mužem Davidem Prachařem (50) dcery Rozárku (5) a Josefínu (4).
- Hned po svém návratu natočila nový film Zdeňka Tyce El Paso (premiéra 19. března 2009).
- Postupně se vrátila do představení 8 žen, muzikálu Limonádový Joe v Karlíně a do hry Láska a porozumění v Ungeltu.